

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10. II. пов.
Конто почт. шадя. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“, Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописів не зберігається.

ПЕРЕПЛАТА В КОДЮ:
Місцеву 5-00 зол.
Чвертьрічну 15-00 „
Піврічну 27-50 „
Річну 45-00 „
ЗА ГРАНИЦЮ: В Англії І долар.
Франції, Італії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 7-50 зол. Німеччині 7-50 зол.
Швейцарії 5 фр. Чехослова-
ччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Бол-
гарії 7-50 зол. Австрії 7-50 зол.
Збіжжя адреси І зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-24.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
—
ШІЛ ОДНОГО ПРИМІРНИКА
50 сот.

Першорядна робітня жіночих суконь та плащів.
Толочальня десенів на плюшах.
Львів, вул. СОВІСЬКОГО, ч. 12. — Телефон 17-04.

МАРІЯ ВОЛЯНСЬКА

ВСІ купують столову заставу,
як сервіси, скло, криш-
талі і всяку порцеляну,
красу і заграничну, як також
ножі й вилки Фражета у фірмі

ОЛЕКСАНДРА ОНІСЬКА
Львів, вул. Галицька 20
Телефон ч. 69-75. 12-7

ОЛ. БАБІЙ.

Учитель.

Гак багато мудрих перейшло крізь віки,
Так багато учителів правли.
Га слова їх як тінь, що на плесо ріки
Впаде з хмар і вмірає на завжди.
Тільки Ти, тільки Ти
Все живий і новий.
Тільки слово Твоє не загине,
Бо найшов Ти його в глибині життєвій,
Де все вічне, незмінне, єдине.
„Як самого себе своїх ближніх любіть“.
Бо любовю живе все на світі.
А ненависть, — вогонь, що палить в одну мить,
Все, що прагне життя у розквітті.
Бо у світі іде боротьба споконвік,
Поміж смертю й життям благодійним,
І любовю життям служить все чоловік,
А ненавистю — смерті йде в найми.
І як прагнеш душі Ти безсмертя в житті,
Сам будь творцем безсмертя в любови,
Бо ненависть плід все вмірає в забутті,
Й воскресення не знає, й обнови.
Бо як сонце кормить кожний цвіт, кожний плід,
А мороз убива, що розквітло,
Так любов оживля вашу землю, весь світ.
А ненависть гасить життя, світло.
І тому тільки там, де убито вам слід,
Там ненависть ви ставте на шанях.
А де творче життя і краса, там пішли.
Як голубку — любови послання,
Як міняйло, крамар вам збещує храм,
Як торгує в святині народній,
То ненависть як бич посилає ви там,
Бо міняйло любить — ви не годні.
І тому як де зло мов лихий сатана
Вам стає на дорозі в пустині,
Хай прогонить його і ненависть страшна,
Хоч показує скарби в долинні.
І тому, — як Сіон чужинецька рука
Зруйнувати в ненависти хоче,
Хай плыве з ваших віч сліз гаряча ріка,
Так як плавав і я серед ночі.
І мечем бороніть ваш улюблений край.
Крізь ненависть — любови дорога:
„Як я не сарю дав, ти Батьківщині дай,
А що боже — оддай все для Бога“.

В. ОСТРОВСЬКИЙ

Свято Надії.

I.

Кожне свято має свою містику, символіку й декорацію.
Різдво Христове в особливому любленим свя-
том нашого народу і можливо через те, що всі ці
елементи виступають у ньому особливо повно і
гармонійно. В воно найрадіснійшим з усіх свят.
Про нього заздалегідь мріють і старі й малі. Одна
думка про нього вже розгладжує зморшки на стар-
речому чолі й завітчує шалливою усмішкою ди-
тячю личка.

Тому й декораційна сторона свята Різдва
Христового в нас інша, ніж у інших, а особливо
західних народів.

II.

Довга біблійна доба неволі в душах, а ра-
вом і доба надії на Месію-визволителя — хіба не
нагадує певної доби в житті нашого народу?

Месія — далекий, довгожданий! Але хто він
має бути? В якому характері він має з'явитися?
В якій постаті, окруженні, оброщі? Неясно уявля-
ли собі все це старозаповіті. Однаково чекали
його і славні свята цього й біблійні. Однаково
прийшли скласти йому поклін і царі і пастухи.
Однаково чекали його й ті, що жили буденним
життям землі й ті, що марили про життя духа.
І знову аналогія. А хто з нас ясно уявляє
собі нашого месію, якого нинішом. Іноді більше
серцем, ніж розумом, іноді більше підсвідомо, ніж
свідомо, ждуть народні маси? Ждуть, мовчать і
надіються.

Серед старозаповітних особливо чекали на
Нього правдиві вчені, пророки, волхви й... бібля-
ки, оці „лищі духом“. Найбільше байдужими, за-
грозливими, позбавленими містики були пращурі
сучасної інтелігенції, мішухи, митарі й т. д.

Найменше приступна й найменше близька
містива приходу нашого месію власне деякі ча-
стини нашої інтелігенції, яка навіть відмахується
від думки про того, хто має сказати українському
народу крилате слово про повну незалежність
народного духа, „що віє, де хоче“.

Найбільш зблудили й другий вводили у блуд
у цьому містичному колі надії книжники. І це
вважає ваяте з сучасного нашого життя. Скільки
наших політичних „книжників“, почерпнувши
свою мудрість і містику з дешевих брошур, стара-
ються накинати масам образ нашого майбутнього
месію, який цілковито не відповідає тому, що пе-
редчуває в передбачує народна душа.

Який цей їхній образ чужий, далекий! З дик-
таторською палицею, з загоним опришків, з га-
слом на устах: „Клясова боротьба“.

Це замість тої пісні, що звучала в душі та в
ушах біблійних-пастухів: „Слава во вишніх Богу,
а на землі спокій“.

Чи не звучала ця пісня в душі пролетарів-
пастухів раніше, ніж вони її почули поа собою?
І чи не чули вони цю пісню лише в своїй душі, а
все решта було ілюзією?

Хочете мати певність,
що Ваш гірко запрацьований гріш не
пропаде, а принесе добрі відсотки?
Якщо так, то складайте свої ошадности в
Кооперативному Банку „ДНІСТЕР“
у Львові, вул. Руська ч. 20.

А прислухайтеся до тої пісні, що так містич-
но й особливо в цьому часі звучить у душі наших
мас. Чи ви не чуєте, що ця народна біблійна
душа співає власне про спокій, про гармонійну
працю в нашій нації?

III.

Щасливим випадком було, що Різдво Хри-
стове припало в нас на час звороту сонця від зи-
ми до літа.

Зима, мороз, завії, довкола біла смерть, хай-
дани ледів на бистрих водах!

Та народна душа, така близька до природи,
не впадала в оум і розпук. Зворот настав і весна
прийде! І народна душа спокійно переносить усі
удари й допущення зимового часу.

І переносить це в повній гармонії з тою са-
мою страшною порою свого духа. Він теж терпить
від завії, і ледів, і морозів. Та наріз переносить
усе це, як часове, як таке, що не може тривати ві-
чно, бо сонце-месія наближається.

А як переносить цю аму нації деякі наші
інтелігенти? Чи не вбачають вони смерті там, де
але вже зворот до весни? Чи в приступі звери
не кінчать національним самогубством і, самі
втративши налію на цей літній зворот нашого
сонця, чи не вбивають іноді й ментного брата, спо-
кушаючи його на національне самогубство?

В такі й не ті на наших північно-західних зе-
млях, що втративши відчуження рідної природи
та її сили, намагаються стягнути маси з націо-
нального шляху.

Але маса, що реальні явища природи так чу-
дово переплела з містичною духово-національного
життя й освітила все це яскравим вогнем симво-
ліки зимового свята Різдва, далека від думки про
національне самогубство.

Сонце завертає, месія родиться, душа повна
співу про влучне відродження, на обличчї тихий
спокій і нескінченна радість:

„Месія рождється!“

„Радуйтеся всі люди!“

„Слава на висоті Богові, а на землі спокій!“

—O—

Деся шаліють північні вітри. Вийть свою
страшну пісню: „Смерть“... „Клясова боротьба“...
„Диктатура“... „Нипити їх“...

Та в народній українській хаті, тепло огрітій
надією на зворот сонця й свого рідного месію,
спокійно й так містично тихо, як перед великою
вифлемською нічю.

Нехай там шаліють вихрі, морози й сніговіці.
„Месія рождється“.

3 „Рідної Школи“.

ДО ВІДОМА УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНОТВА.

Управа Станіславського Інституту не зго-
дилася під ніякою умовою на продовження кон-
тракту піднаму книгарного ланкаю при вул.
Руській ч. 3. Заскочена цю відмовою Головна
Управа „Рідної Школи“ не могла в короткому ча-
сі підшукати відповідного приміщення на кни-
гарню і тому тимчасово перенесла продаж кни-
жок, шкільних друків, шкільного приладдя і т.
п. до книгарні Наукового Товариства ім. Т. Шев-
ченка у Львові, Ринок ч. 10. Однак Головна У-
права рішила отворити і вести свою книгарню з
хвилею коли властєс її найти відповідне при-
міщення. Покищо звертається до Українського
Громадянства з зазивом замовляти книжки,
шкільні друки, шкільні приладдя через „Видав-
ництво Рідна Школа, Львів, Ринок ч. 10/11, або
через книгарню Н. Т. Ш. у Львові, Ринок ч. 10.

З МІСТ:

Ол. Бабій: Учитель.
В. Островський: Свято Надії.
З „Рідної Школи“.
М. Галушницький: Знання і освіта.
Богдан Лепкий: Різдвяна сон-назка (фейлетон).
О. Трійсько: Тайна існування (вірш).
Іж. Євген Храпанів: Шляхи розвитку української
кооперації.
Степан Левинський: Мандрівки (фейлетон).
Українська Громада!
Олександр Комакеський: Semper Idem.
Т-р В. Безущко: З розмови з Б. Лепким.
Степан Бакай: З деяких намірників психології.

Акад. М. Возняк: Виправа запорожців на Перекоп
у 1608 р.
М. Руяницький: Окружки.
Галактион Чинка: Святний Вечір у степу.
о. П. Застирець: Як тверда гуска поспувала сусідям
Різдвяні Свита (гумреска).
Протимосквофільські демонстрації в Перемишлі та їх
відгомін.
На парламентарній арені. (Промоча пос. О. Луцького).
По широкому світі.
Новинки.
Оповідки.
Оголошення.

ОСИП СТЕФАНОВИЧ

РАНИШЕ РОМАН ЗУБИК

ЛВІВ, вул. ГАЛИЦЬКА Ч. 16.

КОВДРИ, КОЦИ І ПОЛОТНА.

НА МУЖЕСЬКІ ОДИНІЯ

ВОВНИ КРАСІ І АНГЛІСЬКІ

У ВЕЛИКОМУ

ВИБОРІ.

М. ГАЛУШИНСЬКИЙ.

Знання і освіта.

Окреслення обох понять дуже важне й потрібне, щоб до деякої міри запобігти баламутному розумінню їх серед освітніх робітників, серед провідників освітніх установ, а також серед широких кругів громадянства, які користають з освіти, її потребу й значіння, які користають з освітніх установ і з веденої в цих установах праці.

Одні кажуть, що освіта це ніщо інше як знання (наука). Перед їх очима мимовільно виникає чоловік або й гурт людей, обставлені книжками, паперами і приладами, які аживають, на їх думку, вчені люди. Вглиблені в книжки шукають там — видно — чогось такого, чого в житті не бачать.

В інших на сам звук слова „знання“ в розумінні освіти, повстає картина школи з лавками, столами, дошками, учителями, тощо. Вони не в силі уявити собі, що можна добувати знання іншим шляхом, як не у школі.

Ще інші подумують собі, що освіта-знання хоче всіх поробити ученими, дати їм до рук дипломи, патенти, свідоцтва. І відповідно до цих уявлень підходять люди до освіти. А що освіту представляє їм якась організація чи установа, тому живе в них надія, що вже сама приналежність їх як членів освітніх установ зробить їх освіченими, ученими, узброєними задля цього, щоб в житті давати собі раду.

Примітивне думання примітивної особи. Дещо складніше стоїть справа, коли розглянемо принцип, що його видвинувено в минулому столітті, а творцем якого ніхто менший як Маркс. Він сказав: „Знання це сила“ і цей клич повторюють залюбки не тільки особи, що стоять на матеріалістичному становищі, але й прихильники ідеалістичного світогляду. Зі знання зроблено засіб, який має дати силу поцілункові засобу. А хто не хоче бути сильним? Хто не хоче придбати засобу, що може вивести його з тісних рамок, з вузьких відносин на таке місце, на якому він буде почувати себе сильним.

Тимчасом і найбільше знання не дасть такої сили. Сила людини деінде. Вона в ному самому, вона в кожному з нас. Треба тільки дій-

ти до свідомості посідання її, а далі її досконалити, але до цього не доходимо тільки знанням-наукою, а зовсім іншими шляхами.

Шотаке освіта? Кого називаємо освіченою людиною?

Коли говоримо про освіту, то нею може бути діяння, але може бути й вислід того діяння, себто деякий добутий духовний стан. Діяння може бути про око подвійного роду. Можемо діяти у відношенні до себе самих, або у відношенні до інших. Однак те „або“ тільки про око. Бо нема способу на те, щоб себе відокремити від суспільства й жити ізольовано. Хто вважає це можливим, хотів би завернути розвиток людства до стану дикости. Даремний труд, хоч таке негативне відношення одиниць опізнює наш спільний розвиток.

Освіта як діяння і як добутий духовний стан — це змагання стати повною людиною серед людей, у гурті людей. В одному місці і Франко говорить про те, як чоловік стає на правду чоловіком. Вживаючи різних образів каже, що рисою повного чоловіка є всебічність культурних інтересів. Знову-ж культура у нього аживається в одиночному розумінні великого звичаю, що охоплює собою усе життя, від особисто-родинного, до громадсько-політичного, до національного і міжлюдського. Мимо нічого з цих питань не можна освіченому чоловікові пройти без уваги; він мусить зайняти до них становище.

Тут перед освіченою людиною великі завдання, але й великі труднощі. Куди не гляне і не зверне себе, всюди перед ним один шлях особистих інтересів, другий загальних чи інтересів інших людей. Кожний з нас знає ці важкі хвилини хитань між тм, що каже робити розум для задоволення особистих інтересів, а що велить серце в ім'я загальних інтересів.

Освіта каже, що треба вміти так погодити ці дві сфери інтересів, щоб власна свобода не вилітала з-під загорою мало поля, не була вкороченням свободи колективу, свободи гурта тих людей, з якими доля мене зв'язала в один гурт. А навіть, де не вкорочую свободи інших, але

О. ТРЯСПЛО.

Тайна існування.

Опадають рожі
в нашому городі —
краще я не бачив
у рожевій роді!

Краще, добріший,
як ті діти, що в парі
зацвіли, і в парі
пригасав жар їх.

Половина квітку
на землі під ними —
а ще вчора, вчора
були молодими!

Як тобі, дружино:
мишком чи не плачеш,
коли на нив алянеш,
коли із побачиш?

Не журися, серце,
не губи надії:
Тайна існування
має тайні дії.

Ангелам я братом,
я цю тайну знаю:
З божої сім'ї ми —
а тих, що не омирають.

З божої сім'ї ми,
вищі ми від смерті,
але воскресіння
хоче від нас жертви.

Ні, не гинуть рожі,
лиш на сон кладуться
завтра молодими
а ложа підоймуться.

ХВАЛЬНИМ ДИРЕКЦІЯМ
НАРОДНОЇ ТОРГОВЛІ
ЦЕТРОСОЮЗУ
ПОВІТОВИХ СОЮЗІВ КООПЕРАТИВ

ВСІМ ВІДБОРЦЯМ

бажає з нагоди Різдва Христового найкращих
успіхів фірма О. ЛЕВИЦЬКА І С-КА.

де я свідком, що хтось третій, одиниця чи колектив, зазіхають на свободу одиниці чи колективу, з якими я життєво зв'язаний, я змію сказати моє слово, змію за них заступитися ділом. Це має діятися не з примусу, страху або можливих особистих користей, але має бути впливом сердечного почуття життя-радо-сти, де всякий мій вчинок для добра гурта (до найвищоого й найдоскональшого, себто народу включно) буде викликати в мені задоволення, не буде жертвою, а тільки таким-самим самозви-явленням себе, як виявляє себе мистець у любо-му мистецтві.

Пізнання цих відношень, пізнання нашої ролі і завдання серед них — це зміст освітньої роботи. Та пізнання не вистачить. Пізнавши, слід так упорядкувати своє життя, щоб нести відповідальність за правду того, що ми пізна-ли. Це друга, дуже важна частина освітньої ро-боти. Першу дає знання, другої воно не дає. Можна дуже багато знати, а бути поганою і зовсім непотрібною людиною. Для добуття дру-гої частини треба вміти наказувати собі, треба в собі самому вбити всяке самолюбство, невір-ничий дух, а натомість насадити любов до дру-го, почуття своєї гідності й гідності чоловіка, відвагу, жертвенність праці й матеріальних дібр, самі такі прикмети, котрі треба шодити в собі вправляти. Цю другу частину роботи на-зиваємо вихованням. Шойно знання і вихова-ння разом дають нам те, що треба зрозуміти під освітою, освітньою роботою.

На закінчення наших міркувань наведемо слова з викладу з нагоди свята в честь одного німецького освітнього фондатора: „Бо що є освіта? Чи наука є освітою? Ні. Наука це до-бута прапорова новина, в сталому рості, внутрі- завжди наново перероблювана, це щось, на що ми є горді — освіта є скромність, глибокий го-сподній страх, отворене серце й отверте думан-ня для всіх, це пристрасна готовість приймати в себе, з усього учинити. Наука сама не є без-цінна, але вона без освіти є холодна й крихка як скло. А освіта сама навіть без науки є тепла, виже людей із собою, впливає їм сердечність і відбирає їм нахил до надмірної оцінки власних і чужих, уявлених і дійсних досягнень. Обое об'єднані (наука і освіта) є те найвище, що мо-же людина осягнути. (Natur und Museum, 1928. Зш. 11, ст. 505. Fritz Drevermann, Johann Chri- stoph Senckenberg Vortrag).

ВОГДАН ЛЕПКИЙ.

Різдвяна сон-казка.

На ланці свічечка остання
Згасла...

„Опати час!“ — сказала япані.

Провела молитву, проспівала,
Як Пречиста Сина вноувала.
І як „Тріє царі йшли со дари“, —
Аж сховався місяць поза хмари.
Звола хмари блиска ясна зірка
І вкотивлася в подвіря „чіврка“
Кони білі, золоті копита —
І карята будою накрита.

„Пане мій! Вбравтеся, будь ласка!
Вас чекає королівна-казка,
Синьокон, золотоволоса,
На Свят-вечір дуже чемно просить“
„Га! Як просить, я готовий. Із'ямо!“

Уступався їй з дороги, відьмо,
Бо не добра ти і препогана,
А парівна гарна і кохана!
В неї замок з жемчугу, віконця,
Не з скла, а тільки просто з сонця.
Гарно там і так весело, дуже, х
Що ніхто не плаче і не тужить.
Дістає, що тільки забажає...
Лиш парівна в замок тім скучає.
Бо пощо їй з жемчугів палати,
Як нема в кам'янолюб розмовляти?
І пощо їй коні та карити,
Як чам'я кого у них возити?

Крізь вікно хустинкою махає,
„Із'ямо скорше, бо вона чекає!“
Розпустила вологі коси,
Усім'хається і чемно просить:
„Будь у мене, як у власній хаті,
Ось для тебе чотири копити“.

Кінч вороний, золоті підкови,
Де захочеш, їхати готовий“.
На скляну гору він духом скаче,
„А тут мечик маєш, мій козаче.
В кремін' бий, а ти його не аломиш
Вірю, що мене не осоромиш.
А тепер...“ (і відчинила двері)
А тепер підемо до вечері!“

По вечері біля ватри сіла,
Вайла гарфу, струни настроїла.
Боже мій! Які чудові звуки
Добувають ті маленькі руки!
Білі руки, золоті перстені,
Любі звуки, а слова печені.

Аж нараз, в цілім дворі трівога!
Заройлась ворогом дорога,
Ворог лютий, змив песоголовий,
На порозі вже стоїть готовий.
„Гей! — кричить, — ходи до мене, хлопче,
Хай тебе моя нога розтопче,
Як комаху, або як мурашку,
Бо тобі ще їста з маслом кашку,
А не їдять до парівни в гості!“
„Де мій меч?“ Зложився, — й на помості
Простягнувся змив песоголовий.
Королівно, бачиш? Він готовий.
Світ шлий пехай почув хто ми!
І тебе мабуть не осоромив.
„Не мій карий кінь?“...
„Сідаю, їду.“

Ті не плач, я знов колись приїду.

Білий ранок, морозець іскристий
На шибках у вікнах пише листи.

Гей, які то дітям на Свят-вечір
Не виваються чудові пені!
І які їм сви дивні не сняться,
Ті сні, ті сні, що не здійснюються

ної та агро-суспільної сільсько-господарської праці. Ця підготовча робота дала змогу звернути увагу нашого хлібороба на сільське господарство та його культурний підйом, на нові засоби сільсько-господарської техніки, а в слід за тим наставити його психічно та приготувати матеріально до будови продукційних та переробляючих сільсько-господарських кооператив. Очевидно, що годі тут повести докладну грацію між агро-суспільною і сільсько-господарсько-кооперативною працею обох організацій, бо ця праця зазублюється в багаті стичних точках і робиться при допомозі спільного агро-номічного апарату. Додаючи до цього поширення першого ступня сільсько-господарських кооператив, кооператив кредитових, Ревізійний Союз дістане змогу приступити у близькому часі до планової роботи заснування спеціальних сільсько-господарських кооператив. Поминаємо тут, очевидно, дуже важливу ділянку сільсько-господарської кооперації, яка вже розвинена, а саме кооперацію молочарську, що підготована нашою господарсько-споживчою кооперацією, а планово будована і ґрунтовно ведена „Масло-союзом“ стала вікном нашої кооперації в господарський світ західної Європи та дуже важним чинником і зверхньою ознакою нашої кооперативно-господарської сили „внутрі краю“.

Що-ж до спеціальних сільсько-господарських кооператив, то в проекті Ревізійного Союзу Українських Кооператив є в першу чергу ті, які найбільше для нас необхідні. Це кооперативи закупівлі і переробки зерна, отже збіжжіві магазини, кооперативні млини, кооперативні

риску „flâneur“ — мандри по бульварах? Це здружені лежачи в деяких негодах. Коли ви прийдете до вулиці великих людей і залізете у річкову юрбу „Великих бульварів“, тоді в усміхненні ласкаві для вас і знайомство можливе і навіть усі речі. Тоді нічого неприємного трапиться вам, звичайно, не може. Але коли випадком попадете у зовнішній круг улюблених на темні, неввічливі „faubourgs“ (передмістя), тоді небезпечно може трапитися неприємна несподіванка. Буває очевидна сміливість солов'я, буває наблизити куди-сь у нову мандрівку кохання, але зараз, якби випадково, симпатична головка прилипає до рамени здорового драбуні, зліди оздобленого ланкетта впадуть тверді і зловісні слова: „Vous t vous f... le camp, zalezdi!“ („Ви заберете від мене...“).

Або мандруєте собі преспективно бульваром Мюллара і зараз, у самій глибині вашого я, в самому лоні вашого внутрішнього трибуналу єдиний конфлікт. У чому річ? Ваші ноги преспективно мандрують далі бульваром, але очі поглядають на другий поверх однієї кам'яниці і приліплені до віконця, що на ньому у небагати нові зперлася на руках кучерява головка. Страшенно неприємно! Ви замінюєте, що мимовільно, услід за вашими очима — лице і вся стать ваша набирають дивної тенденції повернутись у бік. Дивно-гладка ситуація, коли різноманітні емоції складаються на непередбачений многократний сил...

Imbécile! — це зараз коротко і ввічливо слово і заки ви встигли орієнтуватись, що епітет цей належить вам, тільки вам, могутній удар потрапає цілою вашою істотою.

Imbécile! — повторює цей-же живочий голос — ви наступили на моє дорогецьке цуццятко!

Ці слова спроваджують вас остаточно в висот другого поверху назад на тверду і неважчущу землю і ви можете змрити очима розміри катастрофи. Ви потрапили грудьми на могутній бист старшої вже паризької, а в ваших стін вється з болю маленьке неситко, ахулає і настигає як напорога брід.

Це теж одна із зустрічей уяви з дійсністю і повна переважна насидів (впливу на вашу алачу: нахили, бо в того часу, — я певен цього, — ви не зможете без відразу дивитися на маленьке, патлате неситко, що його зупить rekiniois. Алеж треба бути філософом — каже французька безпримовна загеська.

УКРАЇНЬСЬКА ГРОМАДО!

З наближчим Різдвом Христовим приходимо до Тебе, Українська Громадо, зі ширим святочним привітом. Приходимо до Вас, Українські Сини і Дочки, з пригадкою та гарячим закликом, щоб Ви, переповнені радістю з нагоди великого свята Різдва, все й усюди пам'ятали на ту народню установу, яка стоїть на сторожі національного виховання доростаючого покоління.

Ця установа то „Рідна Школа“. По прийняттю звичаю ніхто зі свідомих громадян не відкажеться в це свято зложити від себе доток на таку високу й конечну ціль як „Рідна Школа“ та при всякій святочній нагоді дасть почин до збірки в її користь.

Кожну коляду під сільською стріхою чи в міських кімнатах — нехай стріне щедрий дар на „Рідну Школу“.

Нехай кожна товариська гутірка й забава принесе „Рідній Школі“ відповідний дар-поміч для її великої праці. Пам'ятаймо, що „Рідна Школа“ мусить бути завжди одною з перших цілей нашої жертвенності та що січень, місяць Різдва й Коляди, призначений для жертвенності на потреби тої установи. „Рідна Школа“ вірить, що Ви не заведете її налії, але як усе, так особливо в дні Різдва причинитеся своїм даром до кращого й буйнішого розквіту нашого рідного шкільництва.

Пам'ятаймо про це в день Різдва Христового!

Головна Управа „Рідної Школи“:

Ілля Кокорудз,
голова.

Д-р Мирон Ковалевський,
скарбник.

Члени Президії:

о. Олекса Базюк,
заст. голови.

Михайло Яворіський,
скарбник.

Пос. Михайло Струтинський.

крупарні, шротівні і т. д. Тут має бути усунений визиск хлібороба як доставця сирівця, а зиски з переробки мають бути передані прямо в його руки. Другою частиною сільсько-господарських кооператив будуть кооперативи зв'язані зі скотарством, себто пасовиськові, збуту безріг та худоби, кооперативні м'ясарні і їм подібні. Тут прийдє налаштування збуту яєць, який в цьому році в наших кооперативних руках приніс торгів поверх чверть мільона доларів. За цим підуть кооперативи переробки і продажі льону та конопель, кооперативні олійні, кооперативні тильні. Інші галузі продуктів будуть заступлені плановим осередкуванням кооператив переробки овочів і збуту яри, кооперативами пасічниками, шовківниками і т. д.

До цієї праці треба таких трьох річей: 1) фондів, 2) фахових людей і 3) відповідно приготованого для цієї праці-одиночного сільсько-го господарства. Праця це нелегка. Однак зможуть білізвані для цієї справи широкі маси нашого хліборобства відповідно освіджені своїм сільсько-господарським Товариством „Сільський Господар“, зацікавлені у своїх власних господарських справах будня, зможуть бути цим знаменитим матеріалом, який втворює із себе нові кооперативні організації. Тут треба ясно ставити справу, що сільсько-господарська кооператива не може розвинути такою широкою струєю відносно числа, як господарсько-споживчі кооперативи. Вона іде на спеціалізацію, обіймає своєю діяльністю для поодиноких кооператив ширші райони, звичайно кількох або кільканадцять сіл і тому тих кооператив буде небагато, але вони будуть дійсними господарськими твердинями нашого скооперативованого хліборобства, а тимсамим і господарською опорою нашого одиночного сільського господарства.

Не скоро зробимо цю роботу, але цей наш план будемо переводити в життя твердо і послідовно, бо на його реалізацію прийшов уже час, пригтовлюваний нашою кооперативною працею попередніх 9 років. Тому наша програма є: творити сільсько-господарську кооперативу, починаючи з кооперативного сільсько-господарського кредиту і переходити відтак до вищих спеціальних форм сільсько-господарських кооператив, але поволи, пригладуючись до господарської спроможності нашого села і висуваючи радше менші плани праці, здатні до реалізації чим обіцяючи за багато тільки на словах.

Отсе праця нашої кооперативі в найближчому часі, праця, що чекає нас у найближчих роках.

Складайте жертви на оселю українських робітників пера в Ямні!

3 нагоди свят — випродає сирівця — великий вибір — фабричні ціни — поручає українська галanterie і перфумеріа

„G E N E W A“

Д. Конюха, Львів, Ринок 37.
Першорядні товари для мам, панів і дітей,
(від немовлят почавши).

ОЛЕКСАНДЕР КОВАЛЕВСЬКИЙ.

SEMPER IDEM.

Різдвяним святам Ч. Дікенс присвячує ось слова:

„Надходить галаслива різдвяна пора: пора гостинності, веселощів і широй сердечності. Та й, дійсно, для сили серця недовгі різдвяні свята — пора вітків та щастя. Скільки родин, що їх боротьба порозпорошувала й порозкидувала по пілому світі, на ту пору анову гуртуються й провалять, нехай короткий, час, об'єднавши дружбою та пілковитим розумінням одним одного. Скільки старих спогадів і приспаних симпатій збуджує різдвяна пора“.

Ми пишемо наведені рядки за тисячі миль від того місця, де рік-у-рік стрічає цей день з веселому та безтурботному товаристві. Багато сердець, що так весело бились тоді, тепер спинилися; багато поглядів, колись таких життєрадісних, тепер примеркло; руки, що їх ми тоді стискували, заохолонули; очі, що дивились на нас з таким по-лиском, забрала могила“.

З тими словами Ч. Дікенс, кивненими в його запашному творі „Записки цівкського клубу“, зв'язується асоціація, яка повстає кожного разу, коли ми починаємо думати про близьких і далеких нам людей. Близьких, бо рідні вони нам по крові й духу; далекі — бо розділюють нас простори не до перебуття.

І варто нам завжди, чи збираємося відсвяткувати різдвяний день у колі близької родини чи у „веселому та безтурботному товаристві“, — подумати про тих, хто не святкує цього, наприклад, святого для українського серця „Світ-Вечора“.

Не до подумання просто, що може бути цей традиційний Вечір з колядами, які втворюють поезію різдвяної ночі й які милують цілий диві-лізований світ, оцей Вечір, змальований геніальними штрихами нестерпного Гоголя, оцей Вечір, що є найулюбленішим святом українського народу, бо, справді, як каже Ч. Дікенс, є святом „гостинності, галасливої веселости та широй сердечності“, — щоб він був переслідуваний, анеажування, спростанований.

Однак, не так...

Не заважають дзвони на Великій Україні з цю Ніч. Не підуть громадо по селах і містах до Божого Храму. Не поситимуть традиційної куті й не співатимуть щедрівок. Оглядаючись на всі боки, піде український громадянин до мовчазної церкви, наскільки вона не обернена на клуб чи кіно; затулюючи вікна, запалить він свічки на ялині для своїх дітей; і не почув він під вікнами своєї хати бальорих пісень, з якими зв'язані сподани про дитинство. А по багатьох українських станицях навіть а оглядаючи не піде радянський громадянин до церкви, бо її у нього вже давно немає, а протиснетесь потаємно в якусь катакомбу, де з небезпечкою для свого життя, свого й ві-ручності, відправить Службу Божу упокладжений священик.

Саме в цьому році комуністи заборонили під Різдво й на різдвяні свята дзвонити по церквах, саме в цьому році вони вишукують катакомби й висилають тих, що малилися, на Соловечькі острови себто на певну смерть.

З усіх насильств — це насильство над українською традицією є найогидливіше, бо різдвяні свята на Україні це не тільки богослуження — більше чи менше вчорністі. Це є тисячлітній культ, це — національний звичай, це — вічна легенда живого, безсмертного духа української нації. Забороняючи це свято, комуністи піднесли руку не на свічки, не на образи, не на дзвони, а на самий український взір, на його найбільше шанований і найбільше свяятий звичай, на його національне „я“...

І може в цю Різдвяну Ніч на широкіх просторах Великої України найбільш жалісливі ті, чиє серце, живаючи сім Дікенс, спинилося; чиї руки заохолонули; чиї очі забрала могила. Бо вони не годні вже ані відчутти, ані бачити муки живучих.

У цю Різдвяну Ніч дивитимуться на всіх українців ті самі вірки; тільки не та сама молитва летітиме до неба: там благаючи, тут — радісно. Бо там Ніч насидла; тут — Різдвяна Ніч.

Ділить нас, що правда, глибока межа. Та немає межі для думки й чуття. До братів страждаючих летітиме думка в цю Різдвяну Ніч; а любовю та глибокою симпатією агазимо їх та їх не безмежне терпіння. І будемо ми в цю ніч, хоч розділені, а такі „об'єднані дружбою та цілковитим розумінням один одного“.

Вся коляда для „Рідної Школи“!

Всі Кружки „Рідної Школи“, „Читальні“, „Луги“, „Соколи“, співацькі, музичні і аматорські гурти, вся українська молодь і дівчата та поодинокі громадяне колядують і шелрують тільки на „Рідну Школу“.

Місяць січень — це місяць „Рідної Школи“! Тому доходи з аматорських вистав, концертів, чайних вечерів, просфори, вертепу і т. п. улаштованих кимнебудь у місяці січні йдуть виключно на „Рідну Школу“! Гроші пересилати прямо до Централі на адресу: „Рідна Школа“ — у Львові — Ринок ч. 10.

ІНЖ. ЄВГЕН ХРАПЛИВИЙ.

Шляхи розвитку української кооперації.

Кооперація як рух масовий, а до того рух, який в головній своїй частині є господарським, мусить мати докладно опрацьовані з гори програми своєї роботи та мусить переводити їх докладно оглядаючись на їх доцільність та перевірюючи час до часу свої досягнення.

Зокрема українська кооперація, що працює на західних землях, найшлась в таких тяжких та складних господарських умовах праці, що без плану, без докладної програми роботи, не могла б похвалитись ні десятою частиною тих досягнень, які зараз у нас є і не могла б рахуватись в будучому з закріпленням своїх позицій та з дальшою розбудовою. Тому допершньої праці нашої кооперації ведена Ревізійним Союзом Українських Кооператив опирається на докладно передумані плани, виготовлені 9 літ тому назад і переведені послідовно в життя. Однак кооперація це рух живий, який годі втиснути з усіми подробицями в назначені колись рамці. Тому виготовляється план праці для кожної ділянки зокрема і на короткий протяз часу та переводиться їх перевірюючи, чи дійсно в цілості ці плани реалізуються. Кожний рік-два мають свої головні завдання, які вибиваються перед іншими на перший план і тому не від речі буде приглянутися цим завданням, які на найближчу мету ставить собі Ревізійний Союз Українських Кооператив як провідник нашої кооперації.

Початок нашої післявоєнної кооперації був посвячений праці для розбудови господарсько-споживчих кооператив, що в великій мірі були тільки доставцями споживи для села. Самі для себе вони не були тільки цілю, а мали ще на меті викликати зацікавлення широких селянських мас для кооперації та мали бути школою, яка змогла б приготувати наше село до важливішого завдання, до сільсько-господарської

кооперації. Ця стадія праці кооперації у нас пройдена. З верхом 3.000 кооператив господарсько-споживчого типу працює сьогодні на нашому селі. Але вони перейшли вже теж перший ступінь розвитку і звертають всю свою працю в напрямі розбудови сільсько-господарської кооперації. Часи зацікавлення кооперації села та навчання його в кооперативному ділі вже за нами і село приступає до реалізації другої частини нашої роботи до будови сільсько-господарської кооперації.

Сільсько-господарська кооперація це дуже широка ділянка праці. Вона мусить опертись на 1) сільсько-господарському кредиті, 2) перейти до налагодження сільсько-господарської продукції, 3) принести зі собою чи збудувати вартістий переробки сільсько-господарських продуктів та 4) взяти на увагу всі помічні кооперативи, які в сільському господарстві мають значіння. З цього виходить, що неможливим є почати масовий рух чи масову працю в усіх ділянках сільсько-господарської кооперації нараз, не можна без засобів та відповідного підготування села починати працю, якої вона не може виконати. Треба знову планово і поступово переходити від нижчого технічного до вищого ступня сільсько-господарських кооператив. Треба їх розбудувати дивлячись теж не тільки на фінансову сторінку, але на відповідний фаховий людський матеріал, бо без нього трудно організувати складні в своїй праці і не легкі технічно сільсько-господарські кооперативи.

Тому Ревізійний Союз Українських Кооператив вирішивши, що настав час на творення дійсної сільсько-господарської кооперації, почав розвивати її з першого ступня: сільських кредитивних кооператив. В минулому році розпочав планову працю над зорганізуванням

Догідні сплати

ДІМ ШОПЕНА

Львів, Сикстуська 11.

Фортеп'яни,

п'яніна,

філігармонії.

Шинки на бажання.

сільсько-господарського кредиту у формі українських райфайзенів, а кредит цей мав дати здорові основи грошопостачання для однічного сільського господарства. Розвиток цих кооператив, опертий виключно на власних грошових засобах та в окремих випадках на кредитовій допомозі, що її дає центральна каса українських райфайзенів „Центробанк“, має за певнені здорові основи розвитку. Масова поголовна дрібна ощадність, ведена під проводом товариства „Ощадність“ зробила наново популярною у нас на селі акцію ощаджування і з кожним днем приходить до кращих не тільки моральних, але й матеріальних успіхів. Інший рід кредитивних кооператив, повітові кооперативні банки, розбудовується для підсилення окремих сільсько-господарських кооператив та потреб відродження економічної сили українського міста. Об'єднана акція райфайзенів, повітових банків та ощадності дає змогу підсилити село і сільсько-господарську кооперацію новими фондами, дає змогу серйозно подумати про організування наведених в горі продукційних, перероблюючих та помічних сільсько-господарських кооператив. Та в цій роботі мусіла прийти з допомогою в сільсько-господарській кооперації освідуюча культурно-освітня, агрономічно-супільна робота нашого організованого в Товаристві „Сільський Господар“ хліборобства. Тому наша кооперація постаралась про те, щоб при її допомозі відновлено Товариство „Сільський Господар“ не тільки централі, але і в цілому краю, та щоб пішла тісна робота між кооперацією і „Сільським Господарем“ в ділянці культурно-освіт-

СТЕПАН ЛЕВІНСЬКИЙ.

Мандрівки.

(Лист з Парижа.)

Пригадую... давно це було... ще коли світ був мені повний великих незбагнених сил, божества і доброти. Я був дитиною. Світ дитини має вузькі межі, але скільки цікавих тайн міститься у них. Тайн — життєвих енергій, що всіх їх розгадати можна так легко, одним тільки звичайним... запитом.

Був тоді вечір, як і сьогодні. Різдвяний вечір. В одній маленькій кімнатці, що від неї світ відбирав потроху все світло і залишав самі тільки бажання, сутінки й голосні удари серця, прилипули ми, діти, до шибки у німому чеканні чуда. Там, понад темними покрівлями домів, серед прозорого простору світа мав пролетіти білий різдвяний янгол...

Я пережив тоді мою першу мандрівку в простори. Бо коли надійшов величій мент і світляний привид з'явився серед неба, щоб зникнути кудись безслідно, я довго, довго ще вдихався в ясну пламу вечірнього неба, я бачив тоді всю її незбагнуту глибину, відчував усе чарування безмірних просторів, що їм немає ані меж, ані лави.

Тоді почалися для мене мандрівки у світи снів. Я відбував їх разом з Майн-Рідом, Жюль Верном і Карлом Маєм. Провожала мене у казочні країни, срібною стежкою фантазії Шехерезади і віднаходила їх у цих маленьких, незаметних значах, що знають усі мови світа, всіх оповідачів про людей і звірів, самотні острови і діамантові береги, — у почтових марках.

Але нематеріальні мандрівки у світи уяви ускладнюються згодом одною переважною подією, що спадає на неповнодушну душу дитини як жорсткий вогаляний лязк грому. Ця подія це бажання матеріального життя.

Вона приходить знечевя, або з товстуватою каміною, що випущена з рук злобного товариша, нараз упадає на голову дитини, або разом з першою загрозливою хворобою, або разом із першим пробудженням інстинктом кохання.

Тоді починаються інші мандрівки... поза хагу і школу, у ветри ліса або в розміряне плесо о-сена. Вони теж всі прибрані квітами уяви. Понад

узькою смужкою відомого матеріального світа хмарою нависла ясна пляма незбагнених просторів. Пова нею все ще можливе все величне, все хвилююче, все неамірне...

Але вже кричить душа могутнім голосом: жити, бачити, чути, — пережити, перегоріти! Конфілікти?

Так, перші конфлікти повстануть від удару двох могутніх струй життя: уяви і дійсності. Уявленого і матеріального, ідеального і правдивого. Від вислідів боротьби цих двох могутніх струй залежить характер людини. Її влада і нахили. Від нього залежать теж усі її майбутні — мандрівки.

Візьмим хоч би мандрівки у світи кохання.

Спершу ті перші, що всі обов'язково починаються фляком, невдачею, самогубними замірами. В яких привабливих райських країнах пробував тоді наша душа, скільки героїських страждань переживав, скільки в ній могутніх подвигів серця, надій, жертв самозаперечення, жестиів зневажливості і кохання. А це виміряне нами кохання може мати чорні або сині оченята, але завжди воно неперороче, святе, варте найбільших посвят, найбільше очайдушних шалів.

Потому приходить маленький досвід, „удача“, те що у світі дійсності називається прозаічно: практика.

Саме відшукати французькі видавці книжок пам'ятник одного мав'яна, професора філософії в Женеві. Професор цей тим замітний, що пізнав уперве гріх у... сороковому році свого життя. Послухайте, що пише він про своє відкриття:

„Остаточно я зачудований, якою малозначною — при всіх пропорціях — є та насолода, довкола якої счиняють стількі гомону... Живий злудоток досвіду є виключно — інтелектуальним.“

Дурень, скажете? А може тільки занадто щирий, бо немає, по могому, нічого брутальнішого, над першу стрічку в дійсність.

А тепер ще інші мандрівки...

„Вечеринці. Повільні світла. А ти братіку мандруєш собі довкола великої салі. На тобі фрак, на руках білі рукавиці, кокетний моноколь в оці. Ти ядеш поволі, спокійно, докладно відміряєш кожен крок, ніби дорожочинну тканию. На те-

*) Albert Thibaudet: Amiel ou la part du rêve (Hachette). Amiel: „Journal intime“ publié par Bernard Bouvier (Stock).

бе дивляться, тебе критикують, роздають... А ти мандруєш стрункий ніби свічка і горлий яз пав... Тримай?.. Що?

...Або мандрівки тюремника довкола вузьких стін маленької келії, жахливо одноманітні, що нанизуються на нитку часу як намисто із чорних коралів?

І ще та, ну, як її назвати, та... справдішня мандрівка, від міста до міста, від людей до людей, від долі і назустріч долі.

...І планба, по найфантастичнішій з усіх матеріальних форм світа, по морі. Всі контрасти землі і неба, води і сонця, вся бальорість бурей і меланхолія морської тиші, всі сподівання і туги відірваного від континентів живого шматка тіла землі і музика протяжних вітрів і патос вільних просторів...

Але доволі, доволі! Всі знають, що може розказати море тому, хто слухати його хоче і що фантазія стає там дійсністю, правда?

Окреме місце у хронології мандрівок належить, очевидно, париським мандруванням.

Ці інтелектуальні наперед... У музею, перед мавстафом божеської Венус, сонішнього ранку, коли нараз підводиться до очей десяток цікавих „fases d'amal" почує такий діалог:

— По могому, вона занадто груба...

— Ви помиляєтесь, ласкава пані, кидас тоді хтось, ви забуваєте, що ваші стегна у двоє грубіші. Дозвольте, помірюю?

Або в музею „Guimet" перед облицччям многограменного Будди. „Чому у нього стількі рук?“, запитає хтось цікавий. Тоді пригадується вам відповідь анонімного індуса, що на це питання відповів відомому письменникові Декобрі без заганя: „Тому, щоб вручине було йому відперти найд європейців“...

Мандрівки у Бульонський Лісок бувають ще більше різноманітні. Відбуваються вони одином або паром, залежно від настрою, нічу або днем, це знову залежить від засобу любовних калорій і деякої відпорності на нічний холод.

Згадаю ще мандрівку у „Центральні Галі" (центр споживчих базарів — що годиться „черевом" Парижа!), досвіта, коли серце Парижа переносить свій осідок тут, поміж небосаяні стирги моря і капусти, тисячі коців з овочами і червоні від крові криминичні різніки. А в одній галі самі тільки квіти, квіти і квіти...

А хто з вас не чув про авіаційну...

EUMIG HARTLEY - то найвища класа!!!

Незрівняний в своїй доброті! — Велика селективність! — Велика сила! Ідеальна чистість відбору! — Вилучає під гарантією фабричну льонольну стацію!

Сотні листів і подорожні свідчення про нечуване пріємне пробає, значення цього радіоного апарату на позі радіоної техніки. **Тому купуйте лише EUMIG-HARTLEY, 4-ламповий радіоный апарат!**

Генеральне представництво

ЛЕВ І ГЕНРИХ АППЕЛЬ
Львів, Лесюнів 1. Телефон ч. 438 і 439.

Відносно докладно описати і поставити норму характеристичного поведіння нормальної дитини у цих обставинах в даній місцевості його життя. На цю дорогу, дорогу систематичного розсліду дитячої поведінки вийшла повільна психологія і ця „бігівористична“ метода розсліду виявила велику плодотворність. Це доказ, що становить бігіворизму оправдане.

А тепер, кажуть далі бігівористи, коли ця метода показується такою успішною у відношенні до звірять і дитини, то слід прикласти її також до зрілого чоловіка. Бож не може бути тогтра межа між розслідуом звірат та дітей і людей зрілих. Порівняння вислідів буде можливе лиш тоді, коли спосіб розсліду удержується. А і чому ж би не прикласти до психології зрілої людини методи, що в деяких ділянках психологічної науки виявила таку доцільність?

Те, що ми досі казали, характерна погляд отенх бігівористів, яких можна би назвати крайніми. Про внутрішні переживання, як предмет розсліду психології, вони взагалі нічого й чути не хочуть. А проте існують також бігівористи, яких можна би назвати поміркованими, а яких вонуть часом також „вональними“. І вони домаються, щоби поведіння було властивим предметом психології, а при цьому беруть також на увагу внутрішні переживання у тих межах, де отсі переживання є впливові в поведінку як її елемент і повольють нам ліпше її розуміти. Бігівористів у цьому розумінні в серед сучасних психологів доволі багато. Зпоміж європейських схильється туля між іншим відомий французький психолог Пер Жане (Janet).

В останнім часі також виховна психологія робить зусилля вийти на бігівористичну площину. Формування, вироблювання поведінки стариться тут тепер як властиву ціль виховання.

У цьому коротенькому нарисі бігівористичного становина у психології я не говорю ані як його прихильник ані як його ворог. Згадую про нього перш за все як про інтересний приклад читань у принципіальних поглядах науки. А по друге роблю це тому, що поняття „бігівору“, поведінки, в розумінні Уотсона, як основного елементу психології, характеризує не тільки науковий підхід великої кількості сучасних психологів, а стає популярне і поза межами цієї науки.

Окрушки.

Деяких поглядів уживаємо як сторої одежі; знаємо, що вона перестаріла й дірава, але для буденного вжитку вигідніша.

Потреба бути вищим від інших в така велика, що для її задоволення часто себе понижуюмо.

Важко рішити, які діячі є більшими патріотами: чи ті, що стають членами партії у пересвідчення, що зміцнять її значіння своєю особою, чи ті, що ждуть від неї зміцнення своєї особи.

Деякі мають для літератури таку велику пошану, що боронять у ній твори, які не заслуговують на ніяку пошану.

Коли козасте гарну жінку, може терпіти від рефлексії, що якщо не її прикмети тіла, то чи не звернули би ніколи уваги на її прикмети душі.

Найвища форма заздрості: заздрити комусь жінки, якої ми не хотіли би мати.

Важко сказати, коли ми почуваємо себе щасливішими: чи тоді, коли жінка є нашим, чи коли ми є її рабом.

Жінка стає найчастіше смішною, коли хоче видаватися розумною, а мушкетер, коли хоче видаватися гарним.

Найкращим доказом, що кохання засліплює, є факт, що закохані відчувають потребу повторити собі те, що бачать і вони і всі довкола: — що вони закохані.

Глибока мудрість є в тім, що жінки так часто заздрять своїм приятелькам і знайомим сукні або капелюха. Заздримо звичайно іншим того, що находимо в них найкращого.

Они мають добре ім'я, а не вміють писати; інші вміють писати, а не мають доброго імені. У цьому вся трагічна роль преси.

Найбільший талант мають ті, що стають письменниками, не маючи ні думок ні письменницького хисту.

Найслабші звичини нашого характеру ті, коли рishаємо стати за всяку ціну сильними.

Хто служить одній ідеї, мусить, щоб її не осмішувати, мати багато інших ідей.

Мих. Рудницький.

Заздалегідь подбайте про забезпечення Вашої родини, а зробите то найкраще через Товариство

„КАРПАТІЯ“

Львів, Руська 18.

відгуки дня.

Святий Вечір у степу.

(Спомин.)

Куди оком глянути біло і пусто. Ні дерев, ні навіть кортика, щоби на чім опинити змучене око. Спить чорнозем, прикритий білою перинкою, байдукий до всього, що доконала нього дідька.

А творяться цікаві річі...

Галицька Армія, знічена тифом, тягнеться безконечними просторами в сторону Одеси. Чого і чи напевно в сторону Одеси — ніхто не знає. Може до Одеси, а може й до Румунії... А може тільки в місця на місця?!

Наш відділ уже цілий тиждень у дорозі. Десять возів, з цього всім з хорими, а два на харчі. Всім воїв повних, два останні порожні. Харчі на них нема, колись були і може ще будуть. Не для парадних тягнеться за нами полева кухня.

Коли добитись до якогось села, а там... Усяко буває, звичайно продадуть то круп, то хліба, то навіть сала. Але ніні якось того села не видно. Казали нам у попереднім, що десять вестов дороти, але чи їх верства більша, чи „так“ такий великий, чи ми заблудили серед широго степу — ніде ні найменшої позначки села. Ось уже сонце черкнулось обрію, вже фіялками світ зачинає, а ми все ще йдемо й йдемо.

Гуркотять по грудуватій дорозі наші вози, тягнуться нероздо за кіньми, немов пручаються. Хорі на возах трохи постогнують, але нічого їм не буде — самі виздоровці. Давно по крізі... На першій возі поручник Сич навіть колядує. Пригадає собі, що ніні Святий Вечір.

Святий Вечір...

Кому він ніні в голові?! Ще якщо в тоді хаті — то може, але тут — серед білої пустині? Добре, що хоч морозу великого нема і спігрома ушухла!...

Ідемо.

Пішло трохи в гору, і четвертий віз сів. Не видержують люди і коні, то звідки має колесо видержувати? Ждало тільки на нагоду. Трапилось ямка і сідо. Візник клане, виздоровці ще ліпше, а поручник Сич репке собі:

— Ходіть до нас, тепліше буде! — кричить з першого воза.

Заки випорожнили віз, заки розмістились — на дворі зовсім смерклося. Найбільше вдоволені коні, йтимуть тепер за возом.

Хорунжий Микола вибіг на верх балки, роз-

О. ІОС. ЗАСТИРЕЦЬ

Як тверда гуска покусувала сусідів Різдвячі Свята і перешкодила освідчитися панні Одарці.

(Гумореска.)

Згадка в нашій „Ділі“ про відновлення одної політичної партії в краю пригадала мені давню пригоду на самі Різдвяні Свята, з якої і я вийшов не найліпше.

Початок був такий: Перед Різдвом заїхав до мене наш далекий своячок, якого звуть у нас не дуже по нашому „кузиню“. Він покінчив недавно свої студії, а маючи намір освідчитися панні Одарці, яку пізнав на виставі нашого театру у Львові, просив мене, щоби завести його до дому її родичів, панства Твердолюбських, які мешкали в Гаях, віддалених на півтора милі від нашого села. Панство Твердолюбські були гостинні, але мали, що правда, аристократичні манери; а в них на столі лежала завжди книжка про „добрий тон“; мали готівку, добрі поля, гарні коні, расовий товар, пасіку, отже і знаменитий питний, старий мід, на який були ласі всі сусіди, не виключаючи і „кузиню“ свого.

Принадою для молоді до дому панства Твердолюбських була гарна, як усі панночки, їхня донечка, панна Одарка, одинока ділчиця чи спадкоємиця усього рухомого й нерухомого майна Твердолюбських, бо оба її старші брати, один адвокат, а другий інженір, поженилися, якто кажуть „богато“ і мешкали один у Львові, а другий в Бориславі чи в Дрогобичі.

Мій своячок, Славко Підстрийський, мав, як видно, добрий „нюх“ і не найгірший намір, коли небаком по першій стрічі з Одаркою у Львові вже прийхав до нас прохати, щоби його взяти під наш „протекторат“, чимсьорше завести до дому її родичів і обхажувати йому осітничини.

Відбувши „фамілійну нараду“ (без котрої чоловік нераз і до писання гуморески боїться заборитись), рішили ми одноголосно і невідклично першого дня Різдвяних Свят поїхати зі Славком до панства Твердолюбських, які того дня приймали традиційно своїх добрих знайомих виставною вечерею, після чого звичайно молодь бавилася при фортеп'яні, а старші при картівім століку.

О незабуті часи! Де вам до нинішніх, нужденних „времен“, коли-то кожний числиться як жид, що оголошує в часописах, що купив карту звільняючу від напиктів, а через те і від другої вже страви в часі свят! Тоді якось мило і любо ставало на серці, як візник Панько вичесав коні, вплив бинди в їхню гриву, наложив „жарим“ блискучу мосязну і сріблом прикрашену упряж, причепив дзвоників і нові орчики до гарних, мальованих, кованих санок, а коли всіли його господарів, кликнув: „Вію, діти“.

Тоді аж молодим ставав чоловік! Залубні летіли скорше від дикого вітру, що тоді зимою збирався на дикім Сході, понад юртами кірків, гнав давним половецьким степом понад замерзлим Дніпром у Палехію, щоби відтак злізти над край не чужих нам ватажків давніх вярят і збудитися між ледяними скелями, куди їздить Нансени і Бирди! Як мило було тоді вбраному в великі „шони“ їхати попри українські дороговкази та перегонаються з савими знайомих гостей, що прямували до тої самої цілі, що і ми! Ніні інакше. Не сніг під ногами заслонив землю, а своє біліною прикрив твій волос на голові і не він скрипить під саньми, а колесо твоєї старости, що завезе тебе не в гості, а до самотності.

Та лишім будучини! Я-ж агаду минуле. Наші санки зупинилися за яку годину в Гаях. На подвір'ї видзвонювали вже і інші дзвоників від різних саней, які звозили багато гостей. Коли гостинні панство Твердолюбські впровадили нас троє до вітальні, то сиділи там уже їхні сини а невістками і внучками, світські і духовні

зі сусідства та багато гожді, веселої молоді. Які дотепи, яка розмова і які пісні пили тоді, хоча до вечері мали щойно просити.

Я представив нашого своячка Славка Підстрийського родичам і панні Одарці, яка як знайомому кинула кілька компліментів. Був я з того рад, а навіть горділ наперед ролею свята. Коли залунала коляда, на знак, що господарі просять до заставлених столів до їдальні, тоді я глядів, щоби засісти біля мами панни Одарки і приготувати цілу справу освідчин мого Славка. Осигнувши ту ціль, глядів я на „кузинку“, що сидів з панною Одаркою напроти нас, лиш більше ліворуч, під вікном. Я чув, як Одарка оповідала йому, що вишивала цей обрус та вязала торочки, з яких чи не два зачіпив собі Славко за гудзики сурдута.

Страви змінювалися, сусіди пили взаїмні своє здоровля. Богиня Веселости панувала вповні в домі, де першими міністрами були господарі і члени родини. Та того шастя позавдрила Ерида, опікунка колотнечі. Я призабув сказати, що панство господарі і з половиною гостей належали до русофільської політичної партії, яку тоді звали „старою“. Решта гостей зі щирим патріотом о. Софроном, що від 15 літ їздив усяди збирати жертви на будову брідської Української Бурси, були народолюбці. Він не вмів ніколи скривати своїх думок і що насунулося йому колибудь на гадку, усе те він відразу та отверто висказував. А проте ніхто на нього не гнівався, а всяке їдке його слово розяснювали його незвичайною ширістю. Саме він вніс тост на здоровля всіх гостей, після чого гримнуло „Многая літа“ з прегарним сольовим співом Одарки.

Служба внесла нову страву: гарно поділену гуску, а на окремих тарілах бурачки, политі товстим сосом. Була хвилина тиші. Доброді Софрон, який спеціально любив печений дріб, хватив за ніж і вилки. Потягнув раз і другий ножом та недоволення як не крикне: „То гуска а твердої партії!“

29 30

21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041 1042 1043 1044 1045 1046 1047 1048 1049 1050 10

ку менш білими так (у скороченні): Порівнюючи
євдецьку політику з теперішньою санаційною, н.
президент сказав: Наскільки євдецькі п'яного

наліст в і рівночасно стільки критики, на все українське, що хоч і зображено, але, на думку

ку менш білими так (у скороченні): Порівнюючи
євдецьку політику з теперішньою санаційною, н.
президент сказав: Наскільки євдецькі п'яного

ку менш більше так (у скороченні): Порівнюючи
ендешську політику з теперішньою санаційною, н.
президент свідом: Наскільки ендеши ізлого

свідомо вихида українське життя в усіх його лі-
заннях, однак не квестіонуючи окремішності
того життя, настільки санац. регіоналізм пишуть
сам принцип окремішних і самостійних, україн-
ських інститутів культурних, економічних, спор-
тових і великих інших. Суспільний та господар-
ський утратили моральної санації, що є лише
дослідним повторюванням ендемічного клеча у-
тракцізму, здійснюваний в т. зв. регіональних ра-
лах, є настю на українські душі, є параваном,
за яким скривається програма майоризування
української більшості польською меншістю та
підпорядкування собі всіх суспільних, культур-
них і господарських українських стремінь. Ні-
чого дивного, що на наших т. зв. окраїнах ендемі-
навіть палієм не киває проти регіоналізму, бо
вмить зрозуміла що не хитріший та підступні-
ший спосіб їх власної ендемічної політики винаро-
довлювання. Випадником цієї політики сан. ре-
гіоналізму був теперішній волинський воєвода
п. Юзефський, тепер іменований міністром внутр.
справ. А що від часів санац. урядів керівництво
цілої нац. політики перенесено з президії ради
міністрів до мін-ства внутр. справ, тому поручен-
ня агентів мін-ства внутр. справ п. Юзефському
каже адогавуватися, що вище схарактеризована
т. зв. політика регіоналізму не лише не зміниться,
а ще скріпиться. Тому стоїмо я далі на нашому
опозиційному становищі, а як вислід того згодо-
шу внесення на скреслення диспозиційного фон-
ду президії ради міністрів.

**Вислід голосування над бюджетом мін-ства
скарбу і президента ради мін.**

На засіданні сойм бюджетової комісії в ти-
скусі представників опозиційних партій (м. і.
пос. Хруцький) закріплювали висоту диспози-
ційного фонду президії ради міністрів і домага-
лися зниження його. Прем. Бартель сказав, що
завяче цю справу зі заявою довіря.

В голосуванні внесення пос. Хруцького на
скреслення з дисп. фонду 200 тис. зол., упало.

Засідання сойму в п'ятницю.

Марш. Дашинський скликав засідання сойм
на п'ятницю 10. січня.

Ювілей посла І. Грінбаума.

Привіт посла д-ра Ст. Біляка.

В суботу 4. ц. м. відбулася заходами Сіоні-
стичної Організації святочна Академія у честь
посла І. Грінбаума, з нагоди його 50-ти ліття жит-
тя та 30-ти літ громадської діяльності.

Від імени Українського Клубу виступив
привіт посол д-р Степан Біляк. Промовець під-
креслює значіння ідеї блоку всіх непольських
народів, якої творцем був саме посол Грінбаум,
котрий постійно голосить гасло спільної боротьби
проти спільного внаєску. Українці високо цінять
посла Грінбаума, як того жидівського д'яча, який
має рідку цивільну відвагу й непохитний харак-
тер та який твердо голосить, що жидівський на-
рід не повинен ставати в чийсьбуль руках ніко-
ли апаратом денационалізації інших народів.
Колу би всі жидівські політики й громадські ді-
ячі стояли на цім становищі й пильно зберігали
його на практиці, відносини між українцями й
жидами були би напевне багаті кращі!

Промова посла д-ра Біляка, виголошена ча-
стинно — на початку й кінці — по українськи,
викликала велике вражіння серед зібраної на
Академії еліти жидівської інтелігенції у Польщі.
На Академії був м. і. присутній голова світової
Сіоністичної Екзекутивної Нахум Соколов, який
перший витав ювілята.

В понеділок коамніці відчинені.

Довідуюся, що на основі розпорядку міні-
стра внутрішніх справ у веділі у понеділок, перед
греко-католицькими святами крамниці можуть
бути відчинені від години 1. попол.

По широкому світі.

**АНТИБІЛЬШОВИЦЬКІ ЗАВУРУШЕННЯ НА
РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ.**

З Харкова пишуть, що радянська міліція ви-
драла на Волинні тайну організацію, яка виконала
кілька нападів на радянські установи. Центром
кої організації було село Котельна біля Житоми-
ра. Радянська преса пише, що члени тої органі-
зації підпалили 17 будинків радянських установ,
напали на радянських урядовців у прилуцькому
повіті і втопили одного комуніста Гончаренка в
жеринці в селі Оржиці та застрілили предсідника
сільської ради Корнієнка і його секретаря Пе-
трова. Чекісти не найшовши зразу винуватців,
розстріляли 6 селян, які їм попалили під руки,
щоби тим чином стероризувати населення і зла-
вити зародки повстання. Але і це не помогло, бо
на другий день в селі Пологах селяни збили ко-
муніста Мазаренка. Після цього чекісти розстрі-
ляли трьох селян, а до прилуцького повіту ви-
садили окрему карну експедицію.

СІЧНЕВА ПРОГРАМА СОЮЗА НАРОДІВ.

Дня 6. січня в Женеві збирається на нараду
конференції сільсько-господарських знавців, у

КІНОТЕАТРИ „КОПЕРНИК" І „МАРУСЕНЬКА" висвітлюють сьогодні

світовий супершлігер режисерів Ернеста Любіча під наз.:
ІНТРИГАНТ

в головній ролі нас. —-ий трагік світа **ЯМІЛЬ ЯНІНГС.** Фільму ілюструє російський, козацький
1913 оркестр: симфонічна і балалайкова.

Історія панування царя Павла І.

якій візьмуть участь представники Англії, Німеч-
чини, Іспанії, Бельгії, Малярщини, Італії, Поль-
щі, Румунії і Зєднених Держав Північної Аме-
рики. Ціль конференції: найти спосіб побороти
нїзду в сільсько-господарськїм житті Європи.
Дня 7. І. відбується засідання комісії Союзу На-
родів для митних справ, дня 9. І. радить комісія
для справ вуглекопів, дня 20. січня радить фінан-
совий комітет, який обмірковує справу фінансової
ситуації в Греції і Болгарії, які потребують по-
аичок. Дня 28. січня буде нарада організаційно-
го комітету Ради Союзу Народів.

ПРОТИ ВЕРСАЙСЬКОГО ДОГОВОРУ.

У віленській пресі помістив полковник Сек
статтю про цілі і шляхи німецької політики. Він
пише: „Німеччина не легко сьогодні вести закор-
донну політику і не легко найти правильний
шлях до неї. Німеччина знає тільки свою мету, а
це відбудова великодержавності Німеччини, що
очевидно в протиставленні себе версайському
договорі. Таксамо в справах Портуя і Ельзас-
Льотарингії Німеччина в своїй закордонній полі-
тиці мусить стреміти до ревізії версайського дого-
вору, памятаючи, що де є сила, там жальний папе-
ровий договір не устоїться. Шлях німецької закор-
донної політики веде в протилежний напрям, як
гендешії версайського договору і сьогодні чи
завтра сила Німеччини перекреслить всі точки
цього договору“.

МУССОЛІНІ І БРІЯНА.

Французька преса повідомляє з Парижа, що
в половині січня в Рапалло відбудеться стріча
Мусолінія і Бріяна. Предметом нарад буде справа
роззброєння і взаїмовідносин між Італією і
Францією.

ПІСЛЯ ПОВОРОТУ ЛЕОНА ДОДЕ.

Французькі роялісти улаштували Леонові
Доде ентузіастичне привітання. Провідники ро-
ялістів закинули цвітами. Зараз після приїзду
Леон Доде пішов на гріб свого сина, а вернувши
додому прийняв у себе представників преси та по-
літики. На днях Леон Доде помістив у роялістич-
ній пресі статтю про політичну ситуацію в Євро-
пі. Він доказує, що можливість францусько-ні-
мецького конфлікту існує і досі та що цього кон-
флікту не можна виршити шляхом зближення
Франції і Німеччини, а навпаки, тільки шляхом
створення протинімецького союзу Франції, Італії,
Румунії, Англії і Польщі, щоби тим чином прине-
волити Німеччину виконати умови версайського
договору. Доде доказує, що республіка не всмі-
протиставитися Німеччині, та що це завдання
може виконати тільки монархістична Франція.

Фабрика трійливих газів у СРСР.

Німецька фабрика Штольпенберга з Гамбур-
га дістала від радянського уряду концесію за-
ложити в СРСР фабрику трійливих газів для во-
єнних цілей.

**ПІСЛЯ БІЛЬШОВИЦЬКО-КИТАЙСЬКОЇ
ВІЙНИ.**

З Харбіну повідомляють, що китайський у-
ряд випустив на волю 800 більшовицьких поло-
нених і 37 комуністів арештованих підчас остан-
ньої китайсько-більшовицької війни. Новий ра-
дянський директор східно-китайської залізниці
Рудий об'являє дня 4. І. урядування.

ВАЙГАНД ШЕФОМ ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ.

Дня 2. січня перед відїздом французького
представника до Гаги, в Парижі зїбралась рада
міністрів, яка іменувала генерала Вайганда ше-
фом генерального штабу на місце генерала Дебе-
ве. Генерал Петен іменований генеральним ін-
спектором армії та віцепрезидентом головної во-
єнної ради.

3 СУДОВОЇ САЛІ.

ЧУДОТВОРЕЦЬ ПЕРЕД СУДОМ.

Дня 4. січня перед львівським судом прися-
глих відбулася розправа проти Василя Демчука
із Буковини, який кілька літ блукав по наших се-
лах, обдурював селян, граючи ролю ворожбитів,
чудотворця та лікаря. Він виступав під іменем
Грипа Пришляка, Івана Раса і Василя Василен-
ка. Брався він лікувати найтяжчі недуги і казав
собі платити високі суми без огляду на те, чи
пацієнт видужав чи помер. Слідство виявило, що
цей чарівник „лікував" майже 300 осіб і при-
дбав собі 10.000 золотих доходів. В Чорткові і
Бережанах його арештовано, відтак звільнено,
а в Миколаєві він був арештований втретє, але
зтік з в'язниці і прилучився до циганської ватаги
та блукав з нею цілий рік, граючи далі ролю лі-
каря. Нарешті Василь Демчук опинився перед
судом у Львові, де його засуджено на 4 роки в'яз-
ниці за обман і недозволене лікування пацієнтів
та ушкодження їх здоров'я.

НОВИНКИ

**Всім нашим Передплат-
никам, Читачам і Прихильни-
кам бажаємо Веселих Свят.**

— Вп. Авторів статей і фейлетонів, які не
появилися у святочному числі задля наявду ма-
теріалу, прохаємо вибачення. Весь той мате-
ріал використаємо в посвяточних числах
„Діла“.

— Усім нашим Високоповажаним
Відборцям та Прихильникам нашої
праці бажаємо Веселих Свят і Ща-
сливого Нового Року. — Дирекція
„Маслосоюзу“.

— Фотограф Янушевич, вул. Вінцентого
Поля ч. 1. (бічна Зеленої), Тел. 5960. — 35 32—4

— Дитина для „Рідної Школи“. Сьогодні
прийшло до „Рідної Школи" 50 зол. від Гаїме-
рії Саган, учениці 4. класи народньої школи в
Радехові й такий лист: „До Головної Управи
„Рідної Школи" у Львові. Замість вбрати яни-
ку я посилаю 50 зол. і прошу продати мені
звільняючу карту „Рідної Школи" та завітати,
щоби всі українські діти так зробили й зложи-
ли по 50 золотих. Мені так порадили Татко і п.
Харко, урядник з Народнього Банку. Я маю 10
літ". Цікаво, котра українська дитина піде пер-
ша за ним прикладом?

— На карти „Рідної Школи" звільняючої від
алькогольних напоїв з нагоди Різдва Христо-
вого зложили в золотих свідуючі Вп. Громада-
ни: Кисілевський Марк'ян, Львів 10, Володимир
Бородієвич, Львів 10, Андрій Зелений, Львів
5, о. М. Кульчицький, Новий Санч 3.50. — Хто
слідуючий?

— Т-во „Родина" в Коломиї уряджує дня 13.
січня 1930 р. в салі Народнього Дому „Малан-
чин Вечір". Початок в год. 8.30 вечором. Стрїй
звичайний. Осібних запрошень не висилається.
Виділ. 1232

— Вибух гранату в Тернополі. На полі вій-
ськових вправ у Тернополі підчас науки в ки-
дання ручних гранатів, один гранат вибух за-
скоро і його відламки поранили двох поручни-
ків, одного поручника та сержанта. Стан по-
ручника Гори і сержанта Машера після пора-
нення є майже безнадійний і лікарі не мають
надії атримати їх при житті.

— Бомби під пам'ятником. У Катовицях по-
будовано недавно пам'ятник для повстанців з
Горішнього Шлеську. На днях вночі мешканці
Катовиць почули велику детонацію і поліція
побачила, що цей пам'ятник сильно нарушений
вибухом динаміту. У домах близьких до па-
м'ятника вилетіли шибви з вікон, між іншим ви-
летіли всі шибви в сирітському домі ім. Мархеви-
так що сироти опинились вночі майже на доро-
зі. Поліція шукає виконавців замаху на пам'ят-
ник, але даремно. Динамітову бомбу підла-
жили мабуть німецькі націоналісти.

— І в міністрів крадуть. Дня 3. січня у Вар-
шаві злодії закралась до віцеміністра генерала
Фабриція і акрали в нього гардеробу, вартості
6.000 золотих, після чого зникли без сліду.

— Кістак тура зперед 5.000 літ. Біля Мазо-
вської Рави підчас висушування торфовища
викопано кістак тура, про що повідомлено зо-
ологічний музей у Варшаві. На місці викопан-
ня вибрався професор Вольський, який
ствердив що цей тур походить із перед 5.000
літ і що це одинокий кістак тура найденний в ці-
лости в цілій Європі. Цей кістак перевезено до
Варшави до зоологічного музею.

— Більшовики конфіскують дзвони. Із Риги
повідомляють, що рада народніх комісарів
СРСР виробила проект нового розпорядку про
конфіскацію церковних дзвонів. Згадка про цей
розпорядок є і в „Ізвестіях", де пишеться, що
церковні дзвони є символом контрреволюції,
клерикалізму і що при допомозі дзвонів контр-
революціонери часто скликали народ до бо-
ротьби і повстань проти радянської влади.
Окрім того дзвони непотрібні ще й тому, що
вони перешкоджають робітникам спочивати і
переривають сон. „Ізвестія" обчислюють, що
конфіскація дзвонів принесе радянській владі 30
мільонів рублів золота. Автор статті поклика-
ється на приклад царя Петра Великого, який
наказав конфіскувати дзвони та віддавати з них
гармати. Якщо цей розпорядок ради народніх
комісарів СРСР буде справді реалізований, то
можна уявити собі, яку реакцію викличе він
серед віруючих християн.

— Нова велика буря над Францією та Ав-
стрією. Із Парижа повідомляють, що над фран-

— Шлюбна виправа бельгійської княгині. Бельгійський королівський двір замовив у найкращій кравецькій фірмі в Італії кілька костюмів для княгині Марії Осипи. Ціла шлюбна виправа цієї княгині буде виготовлена в Брюсселі і Малінесі. Король дарує княгині на весілля кілька дорожчих скатертей і накривтя на ліжко ручної роботи бельгійських робітниць.

— Балери, вечерові та вівантові сукні, а також

стилеві жіночі і дитячі одяги на костюмові вечірниці виконує кравецька робітня кооперативи „Труд“, Львів, Ринок ч. 39, 1241

— Стефанія Надрга лекції гри на фортеп'яні і сольового співу, ауд. Городецька 22, між 3-5 1218 1-1

— Тримісячний курс крою білих і жіночих та дитячих одягів починає в другій половині січня кооператива „Труд“, Львів, Ринок ч. 39 1241 1-1

ВИНА коньяки, лікери, консерви,
красів і заграничні поручає найдешевше

АТЛАС, Ринок. ч. 45.

УВАГА!
На карнавалові за-
бави продано зга-
дані товари в коміс.

ПИВО

з Архикн. Бровару в Живці.

Зі згляду на свою високу відмінну якість і безоглядну чистоту продукції є найліпше в Польщі.

Всі роди пива „ПОРТЕР“ одиникий в своїм роді, яке поручають лікарі для реконвалесцентів а то: „МАРТЕВЕ“ (темний але Бровар)

„АЛЕ“ що дорівнює своєю якістю англійським пивам „Живецький Здрій“

і якісні знанні „Польський Пільзнер“ десерове „Живецький Здрій“

під назвою „Польський Пільзнер“ десерове „Живецький Здрій“

до набуття у всіх першорядних льокалях і ресторанах.

ПИВО ФЛЯШКОВЕ у всіх якостях до набуття майже у всіх

реставраційних льокалях і торгівлях делікатесів.

Представництво Архикн. Бровару в Живці

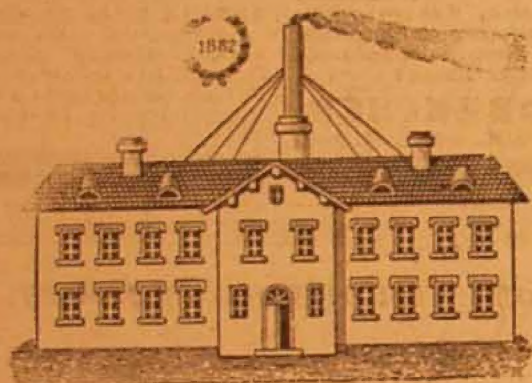
„Живецький Здрій“

Сп. з обм. пор. у Львові, вул. Косцюшка 24. — Тел. ч. 13—29.

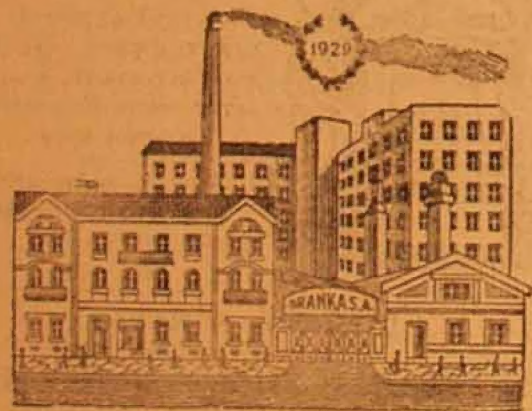
КАВАЛЕР, 38 літ, суддя, здоровий, високий, пристійний бунет, загідної вдачі, находити життєве задоволення у праці і домашньому житті. Захвнений судбою у чужі сторони і цим позбавлений всякого товариського зв'язку з рідною, в день Різдва лине душею у рідні сторони з одним бажанням: вийти това-

ринку життя: стрункого стану, в гарних личком, одуховленім небуденньою жіночістю, а притім здорову фізично й духовно. Неанонімові, обширні листи (звік, вигляд, освіта, вдача, замишування, родинні відносини і ін.) зі світливою до Адміністрації під „Поморсь“

1224 1-1

У листопаді 1882 року заклали наші теперішні акціонери першу в Галичині, на більший розмір закресену, фабрику солодошів. Фабрика давала початково працю 50 працівникам, а малий відносно ринок збуту треба було добувати крок за кроком.

У листопаді 1929 року занятих у фабриці було зверх 500 урядників і робітників, а вартість продукції того місяця майже дійшла до цифри 1,000,000 зол.

Той сюр й зріст нашого підприємства, опертий на постійну о переверненій організації продукції і збуту, завдячуючи головною провідним при-метам наших товарів:

добрий якості низьким цінам гарному видові

Зсатка

ЦЕНТРОСОЮЗ

Львів, вул. ЗІМОРОВИЧА 20 і 21.

(ВЛАСНИЙ ДІМ.)

ТЕЛЕФОН 94, 21-16.

ДОСТАВЛЯЄ РІЛЬНИКАМ

через Повітові Союзи і місцеві кооперативи

Штучні навози (погної).

Рільничі машини і знаряддя.

Оригінальні стирійські КОСИ

і СЕРПИ з ОХОР. МАРКОЮ: ЦЕНТРОСОЮЗ.

МИЛО з ВЛАСНОЮ КООП. ФАБРИКИ Центросоюзу.

Купуйте лише у ваших кооперативах!

Громадянки, громадяне!

Передплачуйте цікавий, багато ілюстрований і мимо цього найдешевший тижневик

„ЖІНОЧА ДОЛЯ“

ЧОМУ?

Бо в „Жіночій Долі“ розповідають наші найкращі письменниці, письменники й вчені:

Як господарювати, —
Як у світі жити, —
Як виховувати дітей, —
Як стати свідомими Українками, —
Як вести працю в жіночих товариствах.

Дають поради на всі питання і в усіх пригодах життя. — Богато цікавих оповідань, віршів, новинок, сміховинок. — Богато вісток з різних країн, особливо з Канади й Америки. — Сьогодні можна культурна людина, навіть малі діти передплачують свої журнали, — тож жінки, дівчата не оставайте позаду! Чимскорше замовляйте свій журнал та посилайте передплату, що коштує лише

10 зол. на цілий рік — піврічно 6 зол. — квартално 3 зол. місячно 1 зол. — В Америці й Канаді 2 долари.

Адреса: Колонія „Жіноча Доля“, вул. Нова, ч. 1. 1196 1-1

Дентист Яків Насс

Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п. Скріплювання знімаються зубів оджовбування й винищення зубів, без болю. Штучні зуби в картку і золоті після найновішої системи. Пациєнтів з провінції полагоджують в найкоротшому часі. П. І. Урядовим і студентам значна знижка. Польщі в сплатах. Тел. 65-73.

2.800 зл. НОВІ ЗАГРАНИЧНІ ПІНІНА, чорні, найновішої конструкції, на догіді: сплати поручає виключне заступництво

„Moniuszko“ вул. Зіморовича, ч. 10

БАНК ЦУКРОВАРСТВА

Акційна Спілка в Познані.

ВІДДІЛ у Львові

вул. Ягайлонська ч. 1. (Дім Галицької Каси Ощадності).

Виконує всілякі чинності, що входять в круг банковості. Полагоджує комісову продаж цукру на терені Галичини для Цукроварень, зєдинених в Союзах Цукроварського Промислу Р. П.

Телегр. адреса: „ВАСУКРО“

Телефон Чч. 25 40. 2—42. 8—21.

1222 1-1

РІК ОСНОВАННЯ 1899

ВЛАСНИЙ ДІМ

ПЕРШОРЯДНИЙ ГОТЕЛЬ**„НАРОДНЯ ГОСТИННИЦЯ“**

у ЛЬВОВІ вул. КОСЦЮШКА ч. 1.

Телефон 8 88 і 72 36.

Для вигоди П. Т. гостей вінда, телефон
в кімнатах і купелеві кабінки.

Окремі дешеві кімнати для селян.

З головн. двірця доїзд трамваями: 1, 6 і 7.

Установа приймає також ощадности
від членів до обороту.**ЛЬВІВСЬКЕ****ТОВАРИСТВО АКЦІЙНЕ БРОВАРІВ**

поручає свої знамениті вироби:

ПИВО експортне, ясне**ПИВО баварське, темне****ПОРТЕР-Імперіяль****Скрізь можна дістати!****Скрізь можна дістати!****Земельний Банк Гіпотечний**

акційна спілка

Львів, вул. Словацького ч. 14.Телеф. ч.: 3-82, 52-92 і 75-32. — Телеграфічна адреса: Землебанк-Львів.
Конто в ПКО ч. 149 000 — Жирове конто в Банку Польським у Львові.
Акційний капітал 5,000.000 зол. — Власна казначниця.ПОЛАГОДЖУЄ всі банкові
чинності.ПЕРЕВОДИТЬ перекази за
границю до всіх місцевос-
тей світа.ПЕРЕВОДИТЬ інкасо у всіх мі-
сцевостях краю і за границі.ПРИИМАЄ і виплачує аклад-
ки в золотих і доларах.КУПУЄ И ПРОДАЄ
цінні папери, девізи, валю-
ти по курсі дня — на най-
догідніших умовах.**У всіх краях Європи й Америки власні
кореспонденти.**

При письмених запитах долучити поштовий значок за 50 сотників

Піддержуйте кооперативний промисл!Килими, рушники, постіри, кили, хідники, всякого рода ви-
шивки, мистецькі дерев'яні вироби і ін. замовляйте лише
в українській кооперативі„СОЮЗ ПРОМИСЛОВЦІВ ГУЦУЛЬЩИНИ“ в КОСОВІ К. КОЛОМИ,
яка не все виробляє у власних робітнях і продає на догідних умовах.
Жадайте цінників! — Всі в кооперацию! 1925 1-1**Паста до взуття****ЕЛЕГАНТ****консервує шкіру****О. ЛЕВИЦЬКА і С-КА****Львів, Кордецького ч. 51.**

Телефон 60-04.

Фотографічна гуртівня**РАДІЯ**

і части до них.

ПЕРФУМЕРІЯ

Фарби,

Лякери,

Покости,

Пензлі

і Щітки.

1210 1-1

Гумові і хазяйські прилади.

Поради для фотографічних аматорів даром.

ФАРБОЛЬСТАНІСЛАВІВ,
вул. САПІЖИНСЬКА, ч. 11.**МАШИНИ ДО ПИСАННЯ**машини до рахування, цикльостилі,
гектографи, каси реєстраційні, при-
бори до всіх бюрових машин**ЮЛІАН ЛОМАГА**

ЛЬВІВ, вул. Сінкевича, ч. 9. Тел. 28-70.

и Прецизійна напрана бюрових машин. и

АЛЬПАКА — ПЛЯТЕРИ

АНТІН ГАЛЬСКИ

Львів, вул. Собіського, ч. 3.
1168 7-7

Подяка.

Мій ба. п. муж отець Омелян Марчак Баранський, парох Божниця ад Мости великіх пережив у дні 1. серпня 1929 року обезпечення свого життя в Товаристві „КАРПАТІА“, Львів, вул. Руська, ч. 18, а в три місяці пізніше, себто дні 10. листопада 1929 року помер наглою смертю на удар серця. Хоча на агадане обезпечення заплачено тільки одну квартальну премію в сумі невеликих 8 амер. доларів, Товариство „Карпатія“ виплатило мені без ніяких застережень повну обезпечену суму 500 амер. доларів, за що почувся в обов'язку аложити Дирекції цього Товариства мою подяку, та поручити по Товариство як найширшим кругам нашої єдиності.

Божниця, дні 28 грудня 1929.
1197 1-1 Емілія Марчак-Баранська.

АМАТОР КАВИ

не тільки

з

„Non plus ultra“.

АНТІН ГАЛЬСКИ

Львів,
вул. Собіського, ч. 3.
1168 а 7-7

ПЕРЕСТОРОГА!

В останніх часах появилися на польсьнім ринку різні наслідування мого пакованого

„C-Z-W“ мила з Львами

Чесна конкуренція, шукаюча легкого зарібку зі шкодою для консумента, старається звести моїх III Відборців, мітючи навіть дуже платно не лише опакуння але й зовнішній вид і крий мила, не може ніяким способом дорівняти моїм фабрикатам, опертим на більше як 60-літнім досвіді. Щоби легше вдрізнити фальсифікат від оригіналу, я приймаю для мого пакованого мила одно-стайну назву:

C-Z-W Lewal мило з Львами.

Прошу моїх відборців у власнім інтересі звертати увагу на назву і фабричну марку.

Проти наслідувань піду на судову дорогу

Д. Чвікліцер ФАБРИКА МИЛА,
КАТОВІЦЕ IV.

1231

1-1

FL. POPPER
SCHAUDIM

Виключний Склад

ГІБРИЄЛЬ ШТАРК

Львів, пл. Марійська 11.

1179 1-6

Ширіть „Діло“!

ФАБРИКА ЦУКОРКІВ
ФОРТУНА НОВА
у Львові

желає всім Шановним Відборцям і Прихильникам великого Різдва Христового та Щасливого Нового Року.

ТІЛЬКИ СИЛЬНІ ХЛІБОРОБСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ

дають запоруку, що працюють для добра селянина.

Розбудуйте кооперативне молочарство лиш за порадою і помічю фахового перзоналу.

Купуйте машини та молочарське приладдя тільки там, де маєте фахову запоруку про їх солідність.

Збувайте масло тільки через сильну організацію, бо вона дає запоруку найвищих цін.

Такою одинокою українською організацією є

„МАСЛОСОЮЗ“

ВІДДІЛИ:

СТРИЙ, вул. Шевченка, ч. 5. Телефон 26.

КОЛОМІЯ, вул. Шевченка, ч. 25.

САМБІР, вул. Косцюшка, ч. 11 а. Телефон 43.

ТЕРНОПІЛЬ, вул. Міцкевича ч. 41. Телефон 2—34.

ДРОГОВИЧ, вул. Стрийська, ч. 14. Телефон 2—85.

КАТОВИЦІ Експозитура, вул. Словацького, ч. 19. Телефон 4—29.

СТАНІСЛАВІВ, вул. Собіського, ч. 24. Телефон 6—54.

ПЕРЕМИШЛЬ, Ринок, ч. 23. Телефон 3—40.

ЛУЦЬК (на Волині), вул. Ягайлонська, ч. 13. Телефон 2—39.

1212 1-1